

Kerran illan tuntumassa
lehtiä lukiessani
saliin syöksyi ikkunasta
varis vanha harmaahapsi.

.
Ensin ehdin hämmästyä,
kun se viisti vierestäni
ja rentona retkahtaen
istui uunin reunustalle.

.
Hätistin sitä salista,
muttei lintu liikahtanut,
vaan oloaan surkutteli,
kuin anoisi se apua.

.
Siitä huokui itsesääli:
”Olen kurja raajarikko,
siipi särkee saamaristi,
on hiton huterä fiilis”.

.
En voinut heti tajuta,
et varis osaa puhua
jopa lievästi kiroilla
raakkuvalla aksentilla.

.
Mutta liikutuinkin mä siitä,
kun se vaivojaan valitti,
tuli varmaan tappelusta,
höyhenetkin hakkelusta.

.
Otin ressukan käsiini
ja laitoin sen lattialle.
Niin surkea kuin olikin,
sen sanoja mä paheksuin:
”Korjaa mulle helkkarissa
tuo pirun kipeä siipi!”

.
Päätin jelpata poloista,
jos se oitis voi luvata,
ettei vastedes kiroile
eikä kellekään vinoile.
Se nyökkäsi myöntävästi,
ja tuota uhallä uskoin.

.

Kiroileva varis

Kirjoittanut Klaus Lähteenmäki

Väänsin siiven paikallensa
ja sulatkin suoristelin.
Se kohosi siivillensä
ja hiljaa hämääjän häipyi.

.
Viikon päästä illan suussa
varis lensi taas pihaani.
Se istahti rappusille,
ja kertoi miten voi siipi:
”Siinä roikkuu se mukana,
sattuu vaan niin perkeleesti”.